

תת"ע 5551/05/23 - רפאל טופז נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 5551-05-23 מדינת ישראל נ' טופז

לפני המבקש: רפאל טופז
נגד המשיבה: מדינת ישראל
כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי

החלטה

בפניי בקשה לפי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החוק**") שעניינה ביטול פסק הדין שניתן בהליך דנן בהיעדרו של המבקש.

א. העובדות הצריכות לעניין:

1. ביום 1.9.22 תועד רכבו של מר רפאל טופז (להלן: "**המבקש**") כאשר הנוהג בו מבצע עבירה של עקיפת רכב אחר כשהדרך לא פנויה במרחק מספיק כדי לאפשר ביצוע העקיפה בביטחה ובכך גרם לסיכון נסיעתו של רכב אחר, בניגוד לתקנה 47(ד) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**"). ודוק, מדובר בעבירה שתועדה על ידי שומר דרך וההזמנה לדין וכתב האישום נערכו כנגד המבקש בהיותו בעל הרכב.
2. ביום 11.6.23 התקיים דיון אליו לא התייצב המבקש ולאחר שהוצג אישור מסירה כדיון, הורשע המבקש (בהיעדרו) בעבירה שיוחסה לו והושתו עליו העונשים הבאים: קנס בסך 1,000 ₪, פסילה בפועל לתקופה של 3 חודשים ופסילה מותנית לתקופה של חודשיים למשך שנתיים (להלן: "**פסק הדין**").
3. ביום 10.7.23 הוגשה הבקשה מושא החלטה זו לביטול פסק הדין.

ב. טענות הצדדים:

4. המבקש טוען כי כלל לא היה מודע לקיומו של דיון בעניינו וזאת מאחר שלא קיבל זימון לדיון. לטענתו, נודע לו על קיומו של ההליך רק לאחר שקיבל את גזר הדין.
5. כמו כן, המבקש טוען לעיוות דין חמור מכיוון שלא קיבל את יומו בבית המשפט ומכיוון שהעונש שהושת עליו, כך לשיטתו, הינו עונש מחמיר.
6. המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי הודעה בדבר ביצוע העבירה נשלחה למבקש ביום 5.2.23 ונמסרה לידיו וכי הזמנה לדין נשלחה למבקש ביום 2.3.23 אך דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש". לתמיכה בטענתה, צירפה המשיבה לתגובתה הן את אישורי המסירה והן פלט ממערכת "דותן" המשטרית.
7. בהקשר זה מוסיפה המשיבה וטוענת כי המבקש לא הניח תשתית ראייתית לפיה אי קבלת הדואר במועד לא הייתה תלויה בו ומשכך לא סתר את חזקת המסירה. המשיבה מפנה לכך שהיה על המבקש לדרוש את דבר הדואר שהגיע אליו ולא להתעלם ממנו וטוענת כי אין לו להלין אלא על עצמו.

8. בנוגע לחשש מפני עיוות דין, המשיבה טוענת כי העונש שהוטל על המבקש אינו חורג ממתחם העונש ההולם ואף נמצא בתחתית המתחם.
9. בתשובתו לתגובת המשיבה, מדגיש המבקש את טענת המשיבה עצמה לפיה הזימון לדיון "לא נדרש" על ידי המבקש ותוהו כיצד בנסיבות אלו המשיבה עומדת על כך שפסק הדין לא יבוטל.
10. המבקש טוען כי המאשימה מודעת היטב לבעיות הקיימות בדואר ולכך שפעמים לא מועטות נשלחים דברי דואר לכתובות הנכונות ולא מגיעים לביתו של הנדרש.
11. לאחר שמצאתי מקום לקיים דיון בבקשה, ביום 6.9.23 טענו בפניי הצדדים.
12. במעמד הדיון כאמור, טען המבקש כי הוא לא ביצע את העבירה אלא נהג אחר: "אני לא נותן רכב לכל אחד. בשנה האחרונה נתתי (את הרכב, הערה שלי - ה.א.א) ל-2-3 אנשים. יש לי חשד על אחד מהם. הוא כבר יותר מחצי שנה לא עובד איתי ויש נסיבות לא טובות. אני יכול לשחזר את הטלפון שלו מהעבודה אבל על סמך מה אני יכול להגיד לו שזה הוא אם לא רואים שום דבר בתמונה" (ראו עמ' 3 לפרוטוקול הדיון, שורות 24-26).
13. בהמשך, המבקש צפה בסרטון המתעד את העבירה ואמר: "ראיתי את הדיסק ואני מזועזע זה מערב פרוע, בחיים שלי לא עברתי את הקו הנפרד. זה בטוח לא אני" (ראו עמ' 4 לפרוטוקול הדיון, שורות 1-2).
14. עוד במעמד הדיון טען המבקש כי בתיק בית המשפט קיימים אישורי מסירה כפולים וכי באחד מהם קיימת סתירה. כמו כן, המבקש הפנה לכך שקיימים על גבי אישור המסירה תיקונים של התאריכים.
15. כמו כן, המבקש הציג אישור מחלה שהופק ביום הדיון, 11.6.23, התקף החל מיום 11.6.23 ועד ליום 15.6.23 (ראו נ/1) וטען כי גם אם היה יודע על מועד הדיון, הרי שלא יכול היה להגיע מכיוון שהיה חולה.
16. המשיבה בדיון עמדה על חומרת העבירה והפנתה לכך שהמחוקק קבע לצדה פסילת מינימום בת 3 חודשים.
17. כמו כן, המשיבה התייחסה לטענת המבקש לעניין "הבעיות הקיימות בדואר" וטענה כי לא ברור על מה מדובר וכי לא הובאה אל אסמכתא לכך. על כך, הוסיפה המשיבה והפנתה לכך שהמבקש אף לא ביקש לזמן לדיון את פקיד הדואר שיעיד על אישור המסירה שחזר בציון לא נדרש. זאת, כאשר המבקש קיבל לידיו את פסק הדין לאותה כתובת אליו נשלח הזימון לדיון ומשכך, כך לטענת המשיבה, ברור שזוהי כתובתו.
18. זה המקום לציין כי המבקש אישר את טענת המשיבה לפיה העונש שהוטל עליו הוא עונש מינימום אך טען כי הדבר רלוונטי כאשר בעל הרכב מודה בביצוע העבירה ולא כך הדבר בענייננו. בהקשר זה השיבה המשיבה וטענה כי המבקש לא הביא תצהיר הסבה ומשכך טענתו לפיה אחר נהג הועלתה בעלמא.

ג. דיון והכרעה:

לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובה לבקשה ובתשובה לבקשה וכן לאחר ששמעתי טענות הצדדים בדיון, אני סבורה כי בנסיבות העניין דין הבקשה להידחות. יחד עם האמור, לפני משורת הדין בלבד, כפי שיפורט להלן, מצאתי מקום להיעתר לבקשה ולקבוע דיון להמשך ההליכים בפניי.

19. סעיף 130(ח) לחוק קובע כדלקמן:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום

שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע".

20. כלומר, בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם, על בית המשפט לבחון האם מתקיימת אחת משתי העילות החלופיות הקבועות בסעיף הנ"ל: האחת - האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם; השנייה - האם ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין (ראו גם רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "**הלכת איטליא**").

21. באשר לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם, הרי שחזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 אינה מחייבת מסירה אישית כי אם חלוף חמישה עשר ימים מיום שליחת הדואר הרשום.

22. בענייננו, עיון בפלט מערכת "דותן" המשטרית מלמד על כך שהזימון לדיון נשלח למבקש ביום 2.3.23 וחזר למשיבה בציון "לא נדרש" ביום 23.4.23. כלומר, חלפו למעלה מחמישה עשר ימים מיום שליחת הדואר הרשום ועד להשבתו למשיבה. במצב דברים זה, לא יכולה להיות מחלוקת על כך שמתקיימת חזקת מסירה. ודוק, לא עלה בידי המבקש לסתור זאת ולהוכיח שלא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן.

23. בהקשר זה יש לציין כי טענותיו של המבקש לעניין "הבעיות הקיימות בדואר" הועלו בעלמא, מבלי שנתמכו באסמכתא כזו או אחרת ומבלי שהמבקש אף ביקש לחקור את עובדת הדואר החתומה על אישור המסירה.

24. זאת ועוד, הרי שלא ניתן להתעלם מכך שהמבקש קיבל לידיו דברי דואר רשום אחרים שנשלחו לאותה הכתובת (את ההודעה על ביצוע העבירה (כפי שאישר שקיבל בחודש פברואר - ראו עמ' 4 לפרוטוקול הדיון, שורות 20-21) ואת גזר הדין) ולא ניתן כל הסבר המניח את הדעת מדוע דווקא ההזמנה לדיון לא התקבלה אצלו מסיבות שאינן תלויות בו.

25. זה המקום להדגיש כי בתיק בית המשפט לא קיימים אישורי מסירה "כפולים" כי אם שני אישורי מסירה נפרדים ושונים - האחד ביחס להודעה בדבר ביצוע העבירה והשני ביחס להזמנה לדיון (כפי שעולה גם מדו"ח מערכת "דותן" המשטרית). כמו כן, לא מצאתי בתיקון שנעשה לכאורה (אם בכלל) בתאריך שנכתב על גבי אישור המסירה של ההזמנה לדיון כתיקון שיש בו כדי לסתור את חזקת המסירה. זאת, כאשר מדובר בתאריך שהוטבע על גבי אישור המסירה גם בהדפסה.

26. לאור כל האמור, אני סבורה כי לא עלה בידי המבקש להצביע על סיבה מוצדקת בגינה לא התייצב לדיון שהיה קבוע בעניינו.

27. משלא נמצאה סיבה מוצדקת כאמור, עלינו לבחון האם דחיית הבקשה עלולה לגרום לעיוות דין. לטעמי, בנסיבות העניין, התשובה לכך שלילית.

28. טענת המבקש לפיה אחר נהג ברכבו הועלתה בעלמא, מבלי שהובאה לכך ולו ראשית ראיה.

29. לכך מצטרפת לשונו של סעיף 27ב לפקודת התעבורה [נוסח חדש] הקובעת אחריות בעל הרכב כדלקמן:

"נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה או כאילו העמידו או החנה אותו במקום שהעמדו או חנייתו אסורה על פי חיקוק, לפי הענין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנהו כאמור או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן - המחזיק), או הוכח שהרכב נלקח

ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו (ההדגשות אינן במקור, ה.א.א.).

זאת, כאשר בענייננו, לא עלה בידי המבקש להוכיח מי נהג ברכב ואף לא כי מסר את החזקה לאחר או שרכבו נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו.

30. לכל האמור מצטרפת העובדה שהעונש שהושט על המבקש במסגרת גזר הדין אינו חורג ממתחם העונש ההולם ולמעשה, כפי שאישר המבקש בעצמו, מדובר בעונש המינימום.

31. לאור כל האמור לעיל, דין הבקשה להידחות אולם, יחד עם האמור, לאור התקופה בה אנו מצויים, בהתחשב באישור המחלה אותו צירף המבקש (נ/1) אשר הונפק במועד הדין, 11.6.23, ותקף למשך חמישה ימים, מצאתי מקום להיעתר לבקשה לפני משורת הדין בלבד ובכפוף לתשלום הוצאות לאוצר המדינה בסך 500 ₪ בתוך 60 ימים מהיום.

32. עם תשלום הוצאות, ב"כ המבקש תעביר אשור לתיק ביהמ"ש והתיק יועבר אליי לקביעת מועד לדין.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ד חשוון תשפ"ד, 29 אוקטובר 2023, בהעדר הצדדים.